

Mál nr. 47/2014**M og
V v/ frjálsrar ábyrgðartryggingar F.****Líkamstjón við vinnu þann 19. júlí 2011.****Gögn.**

1. Málskot móttakið 12. febrúar 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 28. apríl 2014 ásamt gögnum.
3. Tölvupóstur lögmanns M dags. 29. apríl 2014.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M hafi verið við vinnu sína hjá F þann 19. júlí 2011 þegar hann varð fyrir líkamstjóni. Það hafi gerst þannig að hann hafi rekið vinnuhanska sinn ofan í zinkkar með þeim afleiðingum að zinkið hafi runnið inn í hanskan og valdið verulegum brunasárum. Læknisfræðileg gögn málsins staðfesta líkamstjónið og að M hafi verið óvinnufær í um 10 daga vegna þess. Af hálfu F var ekki tilkynnt um slysið til lögreglu eða til Vinnueftirlits ríkisins, en m.v. afleiðingar verður ekki annað séð en að F hafi, skv. 79.gr. laga nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum, verið skylt að tilkynna atvikið til Vinnueftirlitsins. Þegar gögn málsins eru skoðuð virðist þó ekki vera ágreiningur um málsatvikin sem slík þ.e. að zink hafi runnið inn í vinnuhanska M þegar hann var við vinnu sína með þeim hætti sem hann sjálfur lýsir.

M telur að slys M hafi orðið vegna þess að hann hafi ekki fengið viðunandi hlífðarbúnað hjá F. Ekki hafi verið fyrir hendi fullnægjandi vinnuhanskar, en F átt þess kost að kaupa dýrari og öruggari búnað sem var ekki gert. Verkstjóri hefði átt að gæta þess að viðeigandi persónuhlífar voru notaðar við verkið vísar M um það til reglna nr. 497/1994 um persónuhlífar.

V telur að M hafi verið búinn viðeigandi hlífðarbúnaði við vinnu sína hjá F. Sá hlífðarbúnaður sem notaður var hafi verið notaður lengi við vinnu hjá F án óhappa og ósannað sé að líkamstjón M sé hægt að rekja til þessa.

Álit.

Þegar litið er til gagna málsins er ljóst að F sem atvinnurekandi vanrækti skyldu sína til að tilkynna um líkamstjón M til viðeigandi yfirvalda, sbr. 79.gr. laga nr. 46/1980. Skv. dómvenju verður því að leggja framburð M til grundvallar við mat á málsatvikum. Af framburði M í lögregluskýrslu, þó hún sé gerð nokkru eftir tjónsatvikið, verður ekki annað ráðið en að málsatvik séu óumdeild og hefur V staðfest það. Réttaráhrif vanrækslunnar eru því hverfandi. Ágreiningur er hins vegar fyrst og fremst um hvort M hafi átt kost á fullnægjandi hlífðarbúnaði við vinnu sína. Um það beri M sönnunarbyrði. Þegar litið er til gagna málsins teljast fullyrðingar M í þá átt ekki studdar nægilega skýrum gögnum til þess að sannað þygi að annað búnaður eða verklag hafi átt að vera við vinnu hans hjá F og það hafi leitt til tjónsins. Ósannað er því að F beri skaðabótaábyrgð vegna líkamstjóns M.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr frjálsri ábyrgðartryggingu hjá V.

Reykjavík 13. maí 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.